

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620010365
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1620010365.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Petra Šamka a Mgr. Marcely Kosovej, v trestnej veci obžalovaného H. Y. a spol., pre prečin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 20, § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., o odvolaniach obžalovaných H. Y. a D. Y. proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/62/2020 z 27.09.2021, na verejnom zasadnutí konanom 11. mája 2022 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaných H. Y., nar. XX.XX.XXXX v W. a D. Y., nar. XX.XX.XXXX v W., z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/62/2020 z 27.09.2021 boli obžalovaní H. Y. a D. Y. uznaní za vinných z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa 25.07.2019 v čase okolo 11.30 h v k. ú. obce E., na konci ul. Továrenskej smerom na stredisko Dolečky, po slovnej roztržke medzi poškodeným A. D., nar. XX.XX.XXXX, tr. byt. E., W. č. XX/XX a obv. H. Y., tento obvinený pristúpil k vozidlu poškodeného, v ktorom poškodený v tom čase sedel a snažil so svojim mobilným telefónom privolať políciu, poškodeného cez otvorené okno vozidla chytil za ľavú ruku, na čo poškodený pustil telefón a snažil sa ruku dostať do auta, vtedy k nemu pristúpil obv. D. Y., ktorý poškodeného chytil za pravú ruku a obv. H. Y. udrel poškodeného päšťou do tváre, obv. D. Y. chytil poškodeného za tričko a chcel ho vytiahnuť z auta cez otvorené okno von, pričom poškodenému roztrhal tričko, vtedy sa snažili do vozidla z druhej strany dostať dve iné trestne zodpovedné osoby, v čom im však poškodený zabránil, avšak obaja obvinení vytiahli poškodeného von z jeho motorového vozidla, kde ho na zemi bili päšťami do hlavy, jeden z nich ho aj kopol, následne poškodený v dôsledku silného úderu spadol do príľahlého odvodňovacieho kanála, v dôsledku konania obvinených poškodený utrpel zmliaždenie hlavy, distorziu krčnej chrbtice, zmliaždenie pravého zápästia, kolien, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie v trvaní 14 až 21 dní,

Za to, každý z obžalovaných samostatne, boli odsúdení podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 500,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák., pre prípad, že výkon peňažného trestu bude úmyselne zmarený, bol im ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obom obžalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému A. D., nar. XX. februára XXXX v E., trvale bydliskom ul. W. č. XX/XX, XXX XX E., škodu vo výške 607,80 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného A. D. so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej lehote, prostredníctvom obhajcu, podali 12.10.2021 podaním na pošte (č.l. 209) odvolanie obaja obžalovaní a to proti všetkým výrokom, ktoré sa ich dotýkajú. S poukazom na výroky napadnutého rozsudku odvolanie odôvodnili nasledovne:

„Samosudca vydal napadnutý rozsudok z podkladov zhromaždených obžalobou povereného príslušník PZ, výpovedi poškodeného F. D., ktorý svoje závery subjektívne prispôbili tak, aby konanie obž. H. Y. a obž. D. Y. naplnilo skutkovú podstatu ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva a tieto osoby boli kriminalizované bez overenia si skutočností.

Samosudca vykonal dokazovanie výsluchom svedkov na pojednávaní dňa 05.05.2021. Svedkovia J. W., R. U., X. U., D. N. jednoznačne popreli, že by obž. H. Y. alebo obž. D. Y. spáchali skutok tak ako je uvedený v obžalobnom návrhu, resp., že by ich konanie naplňovalo skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví. Zhodne vypovedali, že trestná zodpovednosť oboch obžalovaných je vylúčená, pretože skutok tak ako ho opísal poškodený, vyšetrovateľ PZ a prokurátor sa nestal.

Obž. H. Y. a obž. D. Y. zhodne popreli spáchanie skutku, za ktorý boli rozsudkom uznanými za vinných.

Spôsobené poškodenie zdravia u F. D. podľa znaleckého posudku č. 2/2020 vyhotoviteľa dr. R. Y., MPH bolo intenzitou pôsobiacej sily útoku slabé a nespôsobilo sťaženie obvyklého spôsobu života, pretože problémy s krčnou chrbticou sú spôsobené degeneratívnym ochorením teda vekom. Zostávajúce drobné poranenia poškodeného (povrchové pomliaždeniny) v obvyklom spôsobe života v ničom neobmedzili. Degeneratívne ochorenie medzi stavcových platničiek sa dá jednoznačne u poškodeného zistiť z lekárskeho nálezov vyhotovených pred skutkom dňa 25.07.2019. Z uvedeného vyplýva záver, že ak by všetci dvaja obžalovaní útočili takou intenzitou sily ako je to uvedené v napadnutom skutkovom výroku (kopanie a udieranie na zem, vyťahovanie z auta, bránenie sa poškodeného), poškodenie zdravia F. D. by bolo určite iné - teda napr. ťažké resp. s inými zdravotnými zraneniami a následkami. V ich obrane ich podporuje aj samotný názor znalca dr. Y., keď tvrdí, že obmedzenie nebolo mimoriadne závažné pre denné aktivity poškodeného, nebol odkázaný na pomoc druhej osoby.

Súd mal zodpovednejšie vyhodnotiť svedecké výpovede svedkov, ktorý jednoznačne, zhodne popreli spáchanie skutku obžalovanými. Poškodený F. D. skresľuje incident a na výpoveď H. Y., D. Y., a svedkov zabudol, úplne ich odignoroval. Sám si nedokáže spomenúť na podstatnú udalosť akou je - kto ho a ako bol vytiahnutý z auta.

Už sťažnosťou zo dňa 24.02.2020 sme napadli uznesenia policajta, kde chýbalo procesné vyváženie skutkových tvrdení, keď výpovede oboch obžalovaných absentujú, akoby v prípravnom konaní ani neboli vypočutí, chýbali výpovede svedkov.

Napadnutý rozsudok (všetky výrokové časti, ktoré sa ich dotýkajú) považujú obaja obž. H. Y. a obž. D. Y. za nezákonný.

Pokiaľ opis skutku obsahuje konkrétne údaje, ako aj presný dátum spáchania skutku a jeho miesto, tieto údaje musia mať relevanciu vo vykonanom dokazovaní.

Z pohľadu obž. H. Y. a obž. D. Y. sa preceňuje, dáva sa prednosť vierohodnosti, pravdivosti výpovedi poškodeného F. D. a ich výpovede a výpovede svedkov v konaní pred súdom boli odignorované ako nevierohodné, subjektívne, bez dôkaznej sily.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania je predsa evidentné, že skutok tak ako ho opísal poverený príslušník PZ a obžaloba na základe výpovedi svedkov sa nemohol stať s takými následkami pre poškodeného.

Skutkové okolnosti, ktoré opísal a odôvodnil vo svojom rozhodnutí poverený príslušník PZ a obžaloba nekorešpondujú s ustálenými výpoveďami obvinených, ale jednostranne preferujú a ako jedine pravdivá a logická je pretláčaná výpoveď poškodeného.

Obž. H. Y. a obž. D. Y. navrhujú, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

V súlade s ustanovením § 314 Tr. por. bolo odvolanie obžalovaných zaslané na prípadné vyjadrenie, ako prokurátorovi, tak aj poškodenému, pričom ani jeden z nich svoje právo na vyjadrenie k odvolaniu, nevyužili.

Na verejnom zasadnutí senátu odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia zákonných podmienok podľa § 293 ods. 5 Tr. por., v neprítomnosti obžalovaného D. Y. a podľa § 294 ods.1, ods. 2 Tr. por. aj v neprítomnosti poškodeného A. D., obhajca oboch obžalovaných sa pridržiaval písomných dôvodov odvolania a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, s čím sa stotožnil prítomný obžalovaný H. Y.. Prokurátor navrhol odvolania obidvoch obžalovaných zamietnuť, ako nedôvodné, nakoľko rozsudok súdu prvého stupňa je zákonný a správny. Obžalovaný H. Y. právom posledného slova uviedol, že si len robili svoju robotu a zotrval na tom, čo vypovedal.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolaní (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval v súlade so základnými zásadami trestného konania, vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, tieto aj správne následne vyhodnotil, pričom sa riadil vyššie uvedenými ustanoveniami a zásadami trestného konania.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaných H. Y. a D. Y. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obidvoch obžalovaných, ako

odvolateľov. Krajský súd si tieto skutkové zistenia a z nich vyvedené právne posúdenia v celom rozsahu osvojil a odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby v celom rozsahu ho opakovať.

Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchali ho aj obžalovaní H. Y. a D. Y., spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom vecí a je nimi preukázané, že obžalovaní v kritickvej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, teda spoločným konaním inému úmyselne ublížili na zdraví a taký čin spáchali na chránenej osobe.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Čo sa týka výroku o vine v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie vecí a uplatnenie práva ani jedného z obžalovaných na obhajobu. Pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam.

Odvolací súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie na hlavných pojednávaniach, výsluchy oboch obžalovaných H. Y. i D. Y., poškodeného A. D. a svedkov J. W., R. U., X. U. a D. N., znaleckým posudkom znalca MUDr. N. Y., NPH, ako aj listinnými dôkazmi s konštatovaním, že nebolo medzi stranami sporné, že 25. 07. 2019 v čase okolo 11.30 h v k. ú. obce Gajary, na konci ul. Továrenskej smerom na stredisko Dolečky, došlo k slovnej roztržke medzi poškodeným A. D. a oboma obžalovanými, keď následne sa poškodený dostavil na Obvodné oddelenie Policajného zboru Gajary na podanie oznámenia, v rámci ktorého uviedol, že ho obžalovaní ho fyzicky napadli, pričom bola vyhotovená fotodokumentácia poškodeného a spísaný záznam s poškodeným, obžalovanými a svedkami a boli u poškodeného zistené zranenia, spôsobenie, charakteristika, rozsah a následky uvedené v znaleckom posudku a vyplývajú aj z lekárskeho správ a nálezov. Sporným medzi stranami bolo najmä to, či zo strany obžalovaných išlo voči poškodenému o konanie, ktorým mu ublížili na zdraví, a zároveň či ich úmysel smeroval aj k samému ublíženiu na zdraví a preto podstatou dokazovania bolo hlavne posudzovanie tvrdení obhajoby, že poškodeného nenapadli, že poškodený z miesta činu odišiel sám, len po verbálnom dohovaraní. Súd vyhodnotením vykonaných dôkazov dospel, bez rozumných pochybností, k záveru, že skutok sa odohral tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku s tým, že zo strany obžalovaných nešlo len o rozhovor s poškodeným, kedy sa poškodený mal zľaknúť početnej prevahy druhej strany a ujsť preč, ale že znalcom dokumentované ublíženie na zdraví spôsobili poškodenému obaja obžalovaní úmyselne, v súvislosti s čím súd poukazuje na v ďalšom odôvodnení rozsudku uvedené nasledujúce konkrétne skutočnosti a argumenty. Poukázal na výpoveď poškodeného, ktorý v podstatných okolnostiach vypovedal konzistentne tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, čo sa prejavilo tým, že nebolo nutné čítať jeho skoršiu výpoveď, keď logickým a vierohodným spôsobom vypovedal, že v daný deň, keď videl postrekovanie kraja zavlažovacieho kanála, na čo je citlivý (nakolko voľakedy pracoval na družstve a vie, že chemická ochrana má isté pravidlá a okrem iného je zakázané postrekovať minimálne 50 metrov od najbližšie tečúcej vody, čo oni nedodržali), tak sa dotknutých pýtal na povolenie na postrek, nasledovala roztržka s obžalovanými, chcel z auta zavolať políciu, obžalovaný H. Y. mu chytil ľavú ruku cez otvorené okno a vytiahol mu ju von, pridral sa obžalovaný D. Y., ktorý poškodeného chytil za tričko a začal ho ťahať, obžalovaný H. Y. ho uderil do hlavy, až mu ruplo v krku, obaja sa ho snažili dostať cez otvorené okno von, krytka proti vzduchu na okne sa mu zaryla do ruky, následne videl, ako mu ďalšie dve osoby zo skupiny otvárajú dvere na strane spolujazdca, skrúkol na nich, následne sa už iba prebral pri odvodňovacom kanáli, ktorý striekali, pozviechal sa, podarilo sa mu dostať k autu a hneď šiel na políciu, kde zistili, že má dobité aj kolená, na pravej strane kĺbu, modriny a to na ľavej strane okolo srdca, a na pľúcach na pravej strane. Žiadne iné osoby ho fyzicky nenapádali. Kompletné zranenia boli zistené pri lekárskeho vyšetreniach. Pokiaľ obhajoba obžalovaného, pokiaľ ide

o samotnú konfliktnú situáciu, bola založená na tvrdení, že k žiadnemu fyzickému napadnutiu nedošlo, komunikácia medzi obžalovanými a poškodeným prebiehala iba vo verbálnej rovine a poškodený odišiel a po chvíli sa vrátil aj s policajtm. Súd uviedol, že vzhľadom na uvedené je zrejmé, že jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, ohľadom spáchania skutku obžalovanými, je výpoveď poškodeného. Dodal, že ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Naviac v prejednávacom prípade výpovedi poškodeného na hlavnom pojednávaní usvedčujúcej obžalovaných, v neprospech obžalovaných podporne priradil aj znalecký posudok, ktorý potvrdil verziu napadnutia popísanú poškodeným, s určením zranení a následkov, pričom aj bez tohto podporného dôkazu súd považoval výpoveď poškodeného ako dôkazný prostriedok za jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň platí, že nebol inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Poukázal tak na závery znaleckého posudku č. 2/2020 znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a traumatológia, MUDr. N. Y., MPH, v ktorom potvrdil, že k poraniam poškodeného (hlava - vlasatá časť, krk - krčná chrbtica, predná plocha hrudnej steny, pravé zápästie a obe kolená povrchovo) došlo konaním inej osoby - údermi tupohranatým predmetom na hlavu poškodeného, násilným vytočením krku okolo vertikálnej osi a tým k podvrtnutiu krčnej chrbtice, ktorá však bola chorobne zmenená degeneratívnym ochorením medzistavcových platničiek a tak došlo aj k zhoršeniu stavu, ďalšie údery na plochu hrudníka vpredu tupohranatým predmetom, k pomliaždeniu zápästia prišlo veľmi pravdepodobne pádom na zem a opretím rukou, takisto na kolenách povrchové pomliaždeniny mohli vzniknúť trením o terén a úderom na kolená so vznikom povrchových pomliaždenín. Tieto závery podľa súdu bez pochybností a spoľahlivo potvrdzujú verziu skutku prezentovanú poškodeným. Dodal, že znalec mal pri vyhotovovaní znaleckého posudku k dispozícii kompletný spisový materiál, vrátane všetkých lekárskejších správ a výpovedí osôb prítomných pri skutku a ani zo žiadnej z mnohých lekárskejších správ nevyplýva, čo i len náznak pochybností o niektorom z tvrdení prezentovaných poškodeným. Dokonca už traumatológ MUDr. R. Y., ktorý ako prvý po skutku vyšetril poškodeného, zistil ako poranenia poškodeného poranenia hlavy, krčnej chrbtice, hrudníka, pravého zápästia, kolien, a najmä konštatoval tiež to, že vyjadrenie poškodeného je totožné s vyjadrením lekára predovšetkým pokiaľ ide o to, že šlo o stav po fyzickom napadnutí a že podľa ošetrujúceho lekára poranenia vznikli úderom a nárazom. V lekárskej správe z 27. 07. 2019 MUDr. R. Y. konštatoval o. i. diagnózu Y044 - napadnutie s použitím fyzickej sily.

Tvrdenie obžalovaných na hlavnom pojednávaní, že poškodeného nenapadali, súd považoval na základe vykonaného dokazovania za vyvrátenú, pretože poškodený na začiatku konfliktu s obžalovanými nemal nijaké zranenia, čo zhodne neuvádzala žiadna z osôb zúčastnených pri skutku a na polícii, na ktorú sa poškodený dostavil ihneď po incidente, už bola vyhotovená fotodokumentácia jeho zranení, vrátane roztrhnutého trička, zistiť pri tom aj ďalšie jeho zranenia s tým, že policajti poškodeného poslali za lekárom. Súd pritom nemal k dispozícii žiadne iné logické vysvetlenie traumatických zmien na tele poškodeného než, že zranenia mu spôsobili obaja obžalovaní, ktorých poškodený okamžite označil za osoby, ktoré na neho zaútočili. Súd vyhodnotil aj výpovede svedkov J. W., R. U., X. U. a D. N., ktoré nepovažoval za hodnoverné, nakoľko sa navzájom v podstatných okolnostiach rozchádzali do takej miery, že v súhrne predstavujú takú množinu entropie (neurčitosti), že v daných zásadných okolnostiach pripúšťajú protikladné závery. Detailne poukázal na výpoveď svedka J. W., ktorý vypovedal, že prišiel len s obžalovaným H. Y., hoci obžalovaný H. Y. vypovedal, že prišiel s asi 8 chlapmi, svedka R. U., že on tam bol spolu s ďalšími svedkami, aj s J. W., ešte pred príchodom H. Y., pričom obžalovaný D. Y. vypovedal, že do príchodu poškodeného bol na mieste sám a otec (obžalovaný H. Y.) s chlapcami prišiel o chvíľu na to). Svedok X. U. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že videl, ako k nim prichádzal poškodený autom a zaparkoval v strede cesty, obaja obžalovaní boli v tom čase pri nich (svedkoch) a pozerali sa na nich a keď prišiel poškodený, odišli k autu. V prípravnom konaní svedok X. U. vypovedal, že R. U. a D. N. boli na svojom aute a obžalovaný D. Y. na inom aute - postrekovačom a išiel na ňom ako prvý, na ceste bolo odstavené vozidlo poškodeného, neskôr prišiel obžalovaný H. Y.. A svedok D. N. vypovedal, že keď tam prišli, poškodený tam už bol s obžalovaným D. Y., ktorý spolu s obžalovaným H. Y. stáli pri aute a keď prišli, tak poškodený kričal na obžalovaného D. Y., oni ale šli ďalej, obžalovaný H. Y. tam bol tiež, pričom v prípravnom konaní svedok D. N. vypovedal, že spolu s bratmi R. a X. U. boli zvlášť na aute, pred nimi išiel na postrekovačom aute obžalovaný D. Y., bolo tam odstavené vozidlo poškodeného, nevedeli prejsť keďže s nimi bol aj obžalovaný H. Y., išiel to vybaviť. Pokiaľ ide o správanie sa, lokáciu a pohyb poškodeného počas incidentu, svedok J. W. vypovedal, že poškodený a obžalovaný D. Y. sedeli v aute a obžalovaný H. Y. stál pri synovi, po chvíli poškodený odišiel, nevidel, či poškodený v aute telefonoval, pričom obžalovaný H. Y. vypovedal, že poškodený stál pri aute D. Y.,

keď H. Y. vystúpil z dodávky, poškodený sadol do auta a odišiel. Y. R. U. zase vypovedal, že poškodený počas rozhovoru sedel v aute, obaja obžalovaní stáli cca 1 - 1,5 m pri jeho aute, ale obžalovaný D. Y. vypovedal, že poškodený vystúpil z auta a začal sa vyhrážať, prišiel otec - H. Y., poškodený sa s nimi rozprával, počas toho poškodený bol vonku z auta, behal okolo auta, stále telefonoval, nastupoval vystupoval za auta, otváral a zatváral kufor a podobne. Y. X. U. na hlavnom pojednávaní že poškodený po celý čas sedel v aute, pričom v prípravnom konaní vypovedal, že poškodený stál pri odstavenom vozidle, čo svedok X. U. korunoval vyjadrením k čítanej výpovedi, že presne sa už nepamätá, ako to bolo, ale poškodený sedel v aute a pri ňom stáli obžalovaní. Y. D. N. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že poškodený po celý čas incidentu sedel v aute, obaja obžalovaní stáli pri ňom, pričom v prípravnom konaní vypovedal, že poškodený stál pri odstavenom vozidle, k čomu sa vyjadril, že je možné, že poškodený zo svojho auta aj vystúpil. Tieto výpovede súd preto označil za nesúladné nielen, navzájom medzi sebou, ale aj s výpoveďami obžalovaných a preto po zohľadnení aj skutočnosti, že v prípade svedkov ide o zamestnancov, resp. brigádnikov pracujúcich pre obžalovaných. Poukázal aj na neobvyklú, nevídanú a vážne pochybnosti vyvolávajúcu zhodu čítaných výpovedí svedkov X. U. a D. N. z prípravného konania a ich spontánne, rovnako strohé výpovede na hlavnom pojednávaní a preto ich nepovažoval za vierohodné. Zo všetkých uvedených dôkazov a úvah možno, bez rozumných pochybností, súd vyvodil záver, že obžalovaní H. Y. a D. Y. spôsobom opísaným v skutkovej vete rozsudku, napadli poškodeného A. D. a spôsobil mu zranenia dokumentované lekáorskými správami a znaleckým posudkom. I keď vina obžalovaných bola v podstate založená len na výpovedi jednej osoby, avšak táto nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti, je presvedčivá a dopĺňajú ju aj závery znaleckého dokazovania. Obžalovaní mali možnosť ako aj príležitosť spáchať skutok uvedený v obžalobe, nakoľko dokazovaním nebolo zistené nič, čo by objektívne bránilo tomu, aby obžalovaní konali tak, ako sa im kladie za vinu. Reťaz dôkazov je teda v tomto smere považoval za ucelenú, ktorá nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti a obhajobu obžalovaných, spočívajúcu v tvrdení, že poškodeného vôbec nenapadli, považoval súd za dokazovaním vyvrátenú. Záverom poukázal aj na veľmi vysoko pravdepodobný motív konania obžalovaných, ktorým sa javí nervozita a podráždenosť obžalovaných prameniaca z nemožnosti riadneho vykonávania práce, z dôvodu konania poškodeného, ktoré obžalovaní vnímali ako obťažovanie a robenie schválností a najskôr sa prejavila vo forme verbálneho dohovárania, až napokon po vzájomnej slovnej výmene, vyvrcholila do fyzického útoku na poškodeného tým spôsobom, že tento sa najskôr snažili vytrhnúť z jeho auta cez okno, čo sa im nakoniec podarilo, pričom počas incidentu ho zbili tak, že mu spôsobili zmliaždenie hlavy, distorziu krčnej chrbtice, zmliaždenie pravého zápästia, kolien, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie v trvaní 14 až 21 dní.

Záverom súd uviedol, že pokiaľ obžalovaní oprávnene tvrdia, že o sondy a pozemky sa legálne starajú a ide o náročnú a zároveň zodpovednú prácu, ani toto ich legitímne presvedčenie ich neoprávňovalo voči poškodenému - aj keby, ako tvrdia, im skutočne bránil v práci - zasiahnuť tak, ako im je kladené za vinu, tzn. ublížiť mu na zdraví; na riešenie problémov tohto typu existujú iné prostriedky, minimálne za asistencie polície, a nie dať takému nespokojnému rušiteľovi formou zbitia „príučku, aby si zapamätal“, čím sa dopustili trestného činu.

Súd sa podrobne vysporiadal aj s obhajobou obžalovaných ohľadne iného priebehu skutkového deja a preto rozhodnúť podľa zásady in dubio pro reo, súd vysvetlil, že trestný poriadok nepozná zásadu, že obžalovaného treba vždy oslobodiť, ak tvrdí, že sa nedopustil žalovaného trestného činu, ale len vtedy, ak aj po riadnom vyhodnotení dôkazov zostanú o okolnosti, či sa stal žalovaný skutok alebo či ho spáchal obžalovaný, rozumné pochybnosti, ale o takýto prípad v posudzovanej veci nešlo.

Pokiaľ obžalovaní v rámci obhajoby poukázali na skoršie problémy poškodeného s krčnou chrbticou, spôsobené degeneratívnym ochorením, súd dodal, že v lekáorských správach a predovšetkým v znaleckom posudku je už zohľadnená aj táto skutočnosť, keď znalec konštatoval, že pokiaľ u poškodeného konaním iných osôb došlo, o. i., k násilnému vytočeniu krku okolo vertikálnej osi a tým k podvrtnutiu krčnej chrbtice, ktorá bola chorobne zmenená degeneratívnym ochorením medzistavcových platničiek, došlo k zhoršeniu stavu a 14 - 21 dňová doba liečby bola určená už s prihliadnutím aj na chorobne zmenené medzistavcové krčné platničky, ktoré bolo nutné doliečiť formou ambulantnej liečby a rehabilitácie a trvanie ambulantnou prerušovanou formou bolo preto 50 dní.

K odvolacím námietkam obžalovaných je potrebné primárne poukázať na to, že obaja obžalovaní popierali spáchanie skutku, nepopierali riadne a úplne vykonané dokazovanie prvostupňovým súdom, namietali hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, s ktorým sa ale nestotožnili a

poukazovali na svedecké výpovede, ktoré potvrdzovali ich obhajobné prednesy a naopak spochybňovali hodnotenie výpovedí poškodeného a znalecké dokazovanie. Obaja obžalovaní zhodne popierali spáchanie skutku, teda že by napadli poškodeného ním uvádzaným spôsobom a spôsobili mu objektívne zistené zranenia. Pokiaľ ide o ich jednotlivé odvolacie námietky, vo všeobecnosti je potrebné primárne uviesť, že nejde o nové obhajobné ich prednesy, nakoľko rovnako namietali uvedené ich tvrdenia pred okresným súdom. Týka sa to predovšetkým hodnotenia svedeckých výpovedí J. W., R. U., X. U. a D. N., ktoré vyzneli v ich prospech, je potrebné uviesť, že okresný súd správne poukázal na zistené rozpory v jednotlivých ich výpovediach na hlavnom pojednávaní, tak, ako ich podrobne rozviedol v odôvodnení rozsudku, bez potreby opakovania rovnakých skutkových a aj hodnotiacich úvah súdu prvého stupňa, ako to podrobne vyhodnotil na strane str. 12 -14 rozsudku, s ktorým hodnotením sa stotožnil aj odvolací súd.

Správne preto prvostupňový súd vyhodnotil uvedené výpovede menovaných svedkov, že nie sú dôsledkom pravdivého popisu skutočností nimi priamo vnímaných, ale prejavom vopred pripravenej verzie priebehu skutkových okolností, ktorá nezodpovedá reálnemu stavu veci a boli prispôsobené verzii výpovediam obžalovaných.

Aj podľa odvolacieho súdu bola vina obžalovaných preukázaná práve na základe usvedčujúcej výpovede poškodeného A. D., ktorý logicky a vierohodne vypovedal, že 25.07.2019, keď videl postrekovanie kraja zavražďovacieho kanála, na čo je citlivý, tak sa ich pýtal na povolenie na postrek, nasledovala roztržka s obžalovanými, chcel z auta zavolať políciu, ale obžalovaný H. Y. mu chytil ľavú ruku cez otvorené okno a vytiahol mu ju von, pridala sa obžalovaný D. Y., ktorý poškodeného chytil za tričko a začal ho ťahať, obžalovaný H. Y. ho udrhel do hlavy, až mu ruplo v krku, obaja sa ho snažili dostať cez otvorené okno von, následne ďalšie dve osoby zo skupiny otvárali dvere na strane spolujazdca a už sa iba prebral pri odvodňovacom kanáli, ktorý striekali, podarilo sa mu dostať k autu a hneď to šiel na políciu, urobili dokumentáciu zo zranení a stavu, v akom prišiel a poslali ho aj na lekárske ošetrenie, na ktoré išiel na druhý deň, pričom za páchatelov skutku označil práve obidvoch obžalovaných. Podrobne popísal nielen spôsob útoku oboch obžalovaných a u každého z nich ich mieru účasti. Spôsobené zranenia poškodeného boli objektívne preukázané lekáskymi správami z ošetrenia poškodeného, ale aj znaleckým dokazovaním, ktorým boli aj vyvrátené obhajobné prednesy obžalovaných, ohľadne chronických zdravotných problémov poškodeného. Zo znaleckého dokazovania jednoznačne vyplýva, že rozsah poranení poškodeného, objektívne zistených 27.07.2019 pri lekárskom vyšetrení boli hlava - vlasatá časť, krk - krčná chrbtica, predná plocha hrudnej steny, pravé zápästie a obe kolená povrchovo, že k poraniam prišlo podľa konaní inej osoby - údermi tupohranatým predmetom na hlavu, násilným vytočením krku okolo vertikálnej osi a tým k podvrtnutiu krčnej chrbtice, ktorá však bola chorobne zmenená degeneratívnym ochorením medzistavcových platničiek - došlo k zhoršeniu stavu a ďalšie údery na plochu hrudníka vpredu tupohranatým predmetom, k pomliaždeniu zápästia prišlo, veľmi pravdepodobne, pádom na zem a opretím rukou, takisto na kolenách povrchové pomliaždeniny mohli vzniknúť trením o terén a úderom na kolená so vznikom povrchových pomliaždenín s dobou liečby 14-21 dní, ktorá sa však vzhľadom na už chorobne zmenené medzistavcové krčné platničky, ktoré bolo nutné doliečiť formou ambulantnej liečby a rehabilitácie, mohla sa predĺžiť, pričom sa nejednalo o ťažké poranenie, aj keď doba liečby poškodeného presiahla 42 dní, znalec uzavrel, že takéto obmedzenie nebolo mimoriadne závažné pre bežné denné aktivity poškodeného a nebol odkázaný na pomoc druhej osoby. Objektívne teda zranenia poškodeného boli nielenže hneď po skutku zadokumentované políciou, pri oznámení incidentu poškodeným 25.07.2019, lekárske zistenia o spôsobenom zranení zodpovedajú spôsobu a mechanizmu úrazu tak, ako uviedol poškodený a aj potvrdené znaleckým dokazovaním. Všetky zabezpečené dôkazy, vychádzajúc zo spisového materiálu, preukazujú spáchanie skutku obžalovanými H. Y. a D. Y.. Napokon všetky odvolacie námietky boli už súčasťou obhajobných prednesov oboch obžalovaných pre okresným súdom, s ktorými sa presvedčivým a teda dostatočným spôsobom vysporiadal vo svojom odôvodnení rozsudku už prvostupňový súd, s ktorými hodnotiacimi úvahami sa preto plne stotožňuje aj senát odvolacieho súdu, bez potreby opakovania rovnakých právnych záverov a hodnotiacich úvah.

Preto odvolací súd všetky odvolacie námietky obžalovaných vyhodnotil ako neopodstatnené a aj nepravdivé a aj podľa názoru senátu krajského súdu, okresný súd správne ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe dostatočne vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne usvedčujú oboch obžalovaných zo spáchania žalovaného prečinu.

Odvolačný súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanvej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolatelia namietajú v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaných nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Súd prvého stupňa správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania oboch obžalovaných, keď ho kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., nakoľko tým, že spoločným konaním inému úmyselne ublížili na zdraví a čin spáchali na chránenej osobe, dopustili sa protizákonného konania, v danom prípade uvedeného prečinu, po subjektívnej aj objektívnej stránke. Z hľadiska zavinenia obžalovaných, tak ako správne uviedol prvostupňový súd, obžalovaní konali v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák. (str.14).

Podľa § 148 ods. 1 Tr. zák. ten, kto v úmysle ublížiť na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov. Podľa ods. 2 písm. a) odňatím slobody na päť rokov až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na chránenej osobe.

K povahe poruchy zdravia poškodeného z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2, písm. b/ Tr. zák., odvolací súd dodáva, že podľa § 123 ods. 1 Tr. zák. ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného. Podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Podľa § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. chránenou osobou sa rozumie osoba vyššieho veku, pričom podľa § 127 ods. 3 Tr. zák. osobou vyššieho veku sa na účely tohto zákona rozumie osoba staršia ako šesťdesiat rokov.

Pre záver, že ide o ublíženie na zdraví, je rozhodujúca povaha ujmy na zdraví, tzn. najmä akými príznakmi, ťažkosťami a bolesťami sa prejavuje, v akej intenzite, funkcia akého orgánu je porušená, po akú dlhú dobu a do akej miery narušila porucha zdravia obvyklý spôsob života poškodeného. Pokiaľ ide o zranenia, ktoré poškodený údermi obžalovaných utrpel, ako sú popísané vo výrokovvej časti rozsudku, ktoré si vyžiadali ošetrovania a následnú jeho liečbu.

Pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého peňažného trestu u každého z obžalovaných, vo výške 500,-eur.

Prvostupňový súd správne postupoval pri ukladaní druhu trestu z hľadiska jeho výmery, keď správne vychádzal zo všetkých hľadísk pre ukládanie druhu trestu a jeho výmery na základe § 34 ods. 4 Tr. zák., vychádzal aj z účelu trestu, podľa § 34 ods. 1 Tr. zák.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 6 Tr. zák. tresty uvedené v § 32 <javascript: %20fZzSRInternal('30279',%20'6412746',%20'6412746',%20'4777092',%20'4777105',%20'0')> možno uložiť samostatne alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a prirážajúce okolnosti podľa § 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, prirážajúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností.

Za uvedený prečin podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. je možné ukladať trest odňatia slobody od 1 roka až do 3 rokov. Podľa § 56 ods. 1 až 5 Tr. zák. peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech. Bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatela trest odňatia slobody neukladá. Ak to odôvodňuje výška uloženého peňažného trestu a osobné a majetkové pomery páchatela, môže súd rozhodnúť, že peňažný trest zaplatí odsúdený v mesačných splátkach. Súčasne určí ich výšku a lehotu v dĺžke najviac jeden rok od nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, do ktorej musí byť peňažný trest zaplatený. Peňažný trest, ktorý odsúdený už vykonal, sa započítava do nového peňažného trestu, ktorý bol páchatelovi uložený pre ten istý skutok, alebo do tohto trestu, ak bol uložený ako súhrnný trest alebo úhrnný trest. Peňažný trest súd neuloží, ak by sa tým zmarila možnosť náhrady škody spôsobenej trestným činom. Podľa § 57 ods. 1 až 4 Tr. zák. pri ukladaní peňažného trestu súd prihliadne na osobné a majetkové pomery páchatela. Peňažný trest neuloží, ak je zrejmé, že ho odsúdený nebude schopný zaplatiť. Zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu. Ak súd ukladá peňažný trest, ustanoví pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody až na päť rokov. Náhradný trest nesmie spolu s uloženým trestom odňatia slobody presahovať zákonom dovolenú hranicu trestnej sadzby. Ak by náhradný trest presiahol hranicu uvedenú v odseku 3 alebo ak je peňažný trest ukladaný popri treste odňatia slobody na doživotie, súd náhradný trest neuloží.

Správne a v súlade so zákonom prvostupňový súd na nápravu obžalovaných ukladal len „tzv. alternatívny trest“ a to na spodnej hranici trestnej sadzby 500,- eur u každého z nich a obligatórne pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov. Súd pri ukladaní peňažného trestu správne vychádzal zo všetkých zákonných ustanovení a kritérií pre ukládanie trestu, s čím sa plne stotožnil aj senát odvolacieho súdu vzhľadom na odôvodnenie rozsudku okresného súdu. Preto aj podľa krajského súdu, na prevýchovu a nápravu oboch obžalovaných je dostatočným súdom prvého stupňa uložený alternatívny trest, nakoľko práve v ich prípade, môže lepšie viesť k ich náprave a ponaučeniu z uvedenej situácie, ktorú vyvolali. Vzhľadom k prejednávaniu prípadu a uvedené skutočnosti viedli aj senát krajského súdu k záveru, že peňažný trest 500,- eur. bude dostatočným nielen na potrestanie obžalovaných, ale aj ich prevýchovu a splní svoj účel. Tento druh trestu a jeho výmera je vymožiteľný, dostatočne a spravodlivo zohľadňuje účel trestu z hľadiska jeho individuálnej i generálnej prevencie a možno dôvodne očakávať, že ho s porozumením prijme aj spoločnosť ako trest primerane vyjadrujúci aj morálne odsúdenie páchatel'ov. Okresný súd pri jeho ukladaní správne prihliadol na osobné a majetkové pomery obžalovaných, ako aj správne odôvodnil, pričom by tak neurobil, ak by bolo zrejme, že by bol nevymožiteľný.

Nakoľko nepochybil prvostupňový súd ani v adhéznom konaní, vzhľadom na podané odvolania oboch

Keďže odvolací súd nezistil ani žiadne pochybenie v rámci adhézneho konania, s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku týkajúceho sa tejto jeho časti (str. 15-16), pričom nezistil ani žiadne iné dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, preto odvolania obžalovaných H. Y. a D. Y., ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.